

Ngày ấy quê tôi nghèo lắm, con người quanh năm lam lũ với ruộng đồng. Cánh đồng nhỏ nằm uốn quanh ngọn đồi màu xanh lam bằng bạc. Quê tôi nghèo nhưng yên lành, con người sống êm đềm bên nhau.

Phải chăng những điều đó đã thấm đẫm vào tâm hồn của người dân quê tôi. Những câu chuyện tình yêu cũng nảy sinh từ đó.

Chị tôi ngày ấy vừa tròn 17 tuổi, lứa tuổi thật đẹp của đời người. Còn anh lớn hơn chị một tuổi. Nhà của anh và tôi ở sát cạnh nhau, chỉ cách nhau hàng rào bụi thưa thớt. Lớn lên trong tiếng í ới gọi nhau đi học vậy mà anh đã thương chị tôi từ lúc nào...

Chị tôi không đẹp sắc sảo như người ta, ở chị toát lên vẻ đẹp nhẹ nhàng nhưng mạnh khỏe của người con gái nông thôn. Ai gặp chị cũng đều thích mái tóc dài óng ả luôn thoang thoảng hương hoa bưởi. Còn anh thì có dáng vẻ thư sinh, khác hẳn với những người con trai trong làng. Ai nhìn cũng bảo họ đẹp đôi. Hai gia đình cũng đồng ý vun đắp.

Chị tôi là người rụt rè nhút nhát. Từ khi cảm nhận được những tình cảm mới mẻ từ nơi anh, chị đã không còn hồn nhiên trước anh nữa. Chị tỏ ra tránh né mỗi khi tình cờ gặp anh. Mà vì hai nhà ở cạnh nhau nên thái độ ấy làm cho anh buồn lắm.

Anh mất ăn mất ngủ, người trở nên gầy rộc. Cũng từ ngày đó chị hay nhận những lá thư dày hờn tủi nhưng ấm áp nỗi nhớ của anh. Thế rồi không hiểu sao ba tôi và ba anh ấy lại bất đồng. Mọi sự khó khăn dường như bắt đầu từ đây. Lúc này linh cảm như sắp mất nhau, tình cảm của chị mới được đánh thức.

Lúc đó tôi cảm nhận được mùa xuân luôn ở trên khuôn mặt, trên ánh mắt, đôi môi của chị. Còn anh cũng luôn vui vẻ và những bản tình ca buồn được thay thế bởi những lời ca vui tươi... Chính lúc đó cả hai bị gia đình cấm gặp nhau. Tôi trở thành cô liên lạc tận tụy. Những lá thư là nhịp cầu nối duy nhất của anh và chị. Mỗi lần nhận thư, chị như được tiếp thêm sức mạnh. Một lần khi đọc thư chị rất buồn. Hôm đó chị xin ba má tôi đi chơi, tất nhiên là có tôi đi cùng. Hôm đó anh, chị và tôi đi chơi nhưng ra đến đường làng là tôi rẽ sang nhà đưa bạn. Nhìn hai người đi trên con đường rợp bóng bạch đàn tôi thầm ước mong họ được bên nhau mãi.

Sáng hôm sau anh đi xa, đến một miền đất mới để tìm việc, tránh những căng thẳng mà cả hai đã phải chịu đựng và tránh cho chị những lời la rầy của ba tôi. Ngày anh đi, chị nhìn theo anh thật lâu như để thu hết yêu thương vào trong đáy mắt. Còn anh không dám nhìn lại. Từ hôm đó bóng dáng chị càng lặng lẽ hơn. Anh đi rồi, quà cho chị vẫn là những gói kẹo sầu riêng, lặng lẽ như chính cuộc tình của hai người.

Thời gian trôi qua dài như nỗi nhớ của chị. Chị sống với những ký ức yêu thương. Chị vẫn mong có ngày hai gia đình lại vui vầy như xưa, nhưng người lớn không hiểu lòng chị. Rồi một ngày anh trở về mang theo đôi mắt thâm quầng vì mệt mỏi, nhưng vẫn chan chứa yêu thương với chị, anh bảo anh đã có con với một người đàn bà. Lúc ấy anh khóc, chị tôi khóc và mẹ anh khóc.

Nhìn dáng anh gầy rộc đi bên người đàn bà lớn tuổi hơn anh, chị tôi chỉ biết khóc. Người ta vẫn nói trai Nhâm, gái Quý, vậy mà...

Bây giờ hai gia đình không còn căng thẳng như xưa, ngọn núi trước nhà vẫn xanh, cánh đồng vẫn còn đó nhưng không còn nữa con đường xưa thân thuộc mà cả hai thường đi về. Mỗi người đã rẽ những lối khác nhau trong cuộc đời nhưng tôi biết đoạn đường chung họ đã đi qua dù ngắn ngủi nhưng vẫn còn mãi trong ký ức của cả hai người.